

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۱۹/۰۷/۱۲

پوهاند محمد بشير دوديال

شخړې چې په هره کچه وي،

خامخاد هواری او حل لاره لري

شخړه Conflict د ژوند يو واقعيت دی. د شخړو هواری او حل هم يو واقعيت دی. هيڅ داسې شخړه او اختلاف نشته او نه هم تاريخ داسې مسئله په ياد لري چې بلاخره نه وی حل شوی. شخړه څه ده؟ د دوو يا له دوو څخه د زياتو طرفينو تر منځ چې يو بل سره توپير لرونکی اهداف لري، يا فکر کوی چې اهداف يې يو بل سره برابر نه دي، دغه توپير او تضاد شخړه بلل کيږي. دغه اشخاص به يا وگړي وي، يا به ډلي وي يا به هم حقيقي او حکمي اشخاص وي. کله چې دوه يا څو طرفين او اړخونه يو بل سره متضاد او متناقض اهداف ولري، يو بل سره په شخړه اخته کيږي. دگټو د ترلاسه کولو او ښه موقف لرلو لپاره هم شخړې رامنځته کيږي. شخړې د دوو تنو، ډلو، سازمانونو، ملتونو، ټولنيزو اړيکو، اقتصادي اړيکو او د قدرت د روابطو ترمنځ پېښېدای شي. شخړې په دغه ډول اړيکو کې د بي توازنې له امله او د ساحاتو او د دغو غوښتنو تر منځ په توپير سره منځته راځي.

که چيرې شخړه داسې برید ته ورسېږي، چې طرفين فزيکي برخورد وکړي او په وسله سمبال وي، دې حالت ته جنگ (war) ويل کيږي. جنگ د شخړې يو پرمختللی، گواښنده او له خطر ډک حالت دی، خو د دواړو رېښه شريکه ده، حال دا چې تاو- تريخوالی له دې دواړو سره توپير لري، چې لږ وروسته به توضيح شي. لکه چې پوهيرو د وگړو اړتياوي د يوه هرم ښه لري چې قاعده او بنسټ يې فزيالوژيکي اړتياوي دي، وروسته بيا امنيتي اړتياوي مخې ته راځي او ورپسې ټولنيزي او روحي اړتياوي دي. دغه هرم نامتو اروا پيژندونکی او ټولنپوه مازلو (Maslow) ډير ښه توضيح کړی دی. کله چې يو څوک د دغو اړتياوو کمښت احساس کړي، مقاومت او شخړې ته لاس اچوی چې پایله يې په شخړه کې ښکېل کيدل دي. دغه شخړې ځيني وخت پټه او ناڅرگنده ښه لري، ځيني وخت برسېرني او سپکي وي. هغه ځيني شخړې چې ژورې او بيخلني او ډيرې څرگندې او ويجاروونکې وي، له خطرونو ډکې وي. زياتره شخړې مادي او حقوقي او لږ شمير يې ټولنيزي، سياسي او کلتوري ښه لري، خو بيا هم مهم لامل يې مادي امتيازات، دريځونه ترلاسه کول، متضادي انگيزي، ناوړه پوهېدنه، يو بل سره په تضاد کې هدفونه لرل، پراختيا غوښتنه، شهرت غوښتنه، قدرت غوښتنه او دی ته ورته نور لاملونه دي. که دغه ډول شخړې په جگړه او واري، طرفين د خپلو پورتنيو غوښتنو په پرتله په مراتبو اوچت او مهم ارزښونه او آن خپل ژوند له لاسه ورکوي.

د شخړې يوه حيرانوونکې ښه د متضادو نظرياتو او انگيزو لرل دي. دغه متضاد نظرونه او انگيزي د قدرت غوښتنې او پراختيا غوښتنې په حالت کې ډېرې ويجاروونکې دي. اما په ځينو حالاتو کې د نظرونو اختلاف د اصلاح، انکشاف او تکامل سبب کيږي، يعنې دنظر اختلاف د بحثونو، مناظرو او ديالوگ په نتيجه کې د ستونزې او مسئلې د ډير ښه حل لامل گرځي او بلکې زياتره وختونه غنا ښوونکې او نوښت لرونکې هم وي، چې د نظرونو د توپير په پایله کې يوه ډير ښه درېيمه لاره را پيدا کولای شي. په سياست، قدرت او حاکميت کې هم شخړې، د نظراتو توپير او د انگيزو بيلوالی د ژوند يو واقعيت دی. مشکل دا ده چې د قدرت لپاره شخړه د ډيرو پراخه جنگونو سرچينه او د ملي تباهي او وژنو لامل گرځي.

سوله او شخړه د يوې سکې دوه مخونه دي، له نيکه مرغه زياتره شخړې د حل وړ دي. د شخړې هوارول (Conflict Resolution) يوه معموله او ډيره گټوره ښکارنده ده، چې د نويو اړيکو د جوړولو او ښکېلو اړخونو ترمنځ د نويو او پايښوونکو مناسباتو لامل گرځي. د شخړې هوارول له تاو- تريخوالی څخه ډک چلند ته د پای د ټکي کيښودل دی. د شخړې مديريت د ښکېلو اړخونو په چلند کې د مثبت بدلون راوستل او د دوی په فکر او چلند کې په زړه پورې

د پاڼو شميره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پټه له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له رايرلو مخکې په خبر و لولئ

تغییر او په راتلونکي کې له تاوتریخوالي د ډډه کولو او د نورو اختلافاتو کمول دي. تاوتریخوالي د شخړې پایله ده، یعنی شخړه او تاوتریخوالي یو بل سره توپیر لري، حتمي نه ده چې د هرې شخړې پای به تاوتریخوالي وی. تاوتریخوالي څه شی دی؟ تاوتریخوالي (خشونت Violence یا Dispute) هغه الفاظ، کړنې، انگیرنې، جوړښتونه، نظامونه او د چلند طرز دی چې د جسمي، روحي یا محیطي زیانونو لامل وگرځي، یا داسې اغیزه لرونکي نظام، چلند، کلمات او کړنه چې خلک د دوی له بالقوه انساني استعدادونو بې برخې او د دوی د ظرفیتونو د اوچتیدو خنډ شي. په دې توگه تاو- تریخوالي یوه ډیره منفي ښکارنده ده.

بیرته شخړې ته راځو: شخړه هغه وخت زیاتېږي او په تاوتریخوالي بدلېږي چې د شخړې د هواری لپاره گام اوچت نشي، تفاهم رامنځته نشي او د شخړې مدیریت ونشي. په دې توگه، ورځنیو بحثونو کې د شخړې هوارول او د تاوتریخوالي له منځه وړل دوه سره جلا مفاهیم دي. که چیرې شخړه وټکول شي او هواره نشي. په راتلونکي کې د ستونزو او تاوتریخوالي لامل کېږي. په تاوتریخوالي باندې د شخړې اوبښتو لاملونه دا دي:

- د خبرو - اترو د کانالونو نا کافي والی،
- د گیلو او نیوکو نه اوریدل، د مخالفانو غږ ته غوږ نه نیول او شکایتونه نه اوریدل،
- د بیعدالتي او بې ثباتي دوام،
- د مناسب او وړ درېیمگری نه موجودیت، یا ناکام او بې تجربی یا غرض لرونکي درېیمگری،
- د مذاکراتو نه ترسره کول یا مذاکراتو ته اهمیت نه ورکول،
- یواخي او یواخي زور ته اړم کیدل او له منطق څخه تېښته،
- د مغرضو کسانو لاسوهني او د دوو طرفینو ترمنځ د پټو اغراضو لرونکو منفعتونه،
- د ناخوښیو نه رفع کول او مرورتوب او نارضايتي نه پخلا کول،
- بیخايه غرور او یو بل ته اهمیت نه ورکول او له واقعیتونو اومعقول قضاوت څخه تېښته.

که چیرې پاملرنه وشي، وگری بیلایلی غوښتنی، ذوقونه، د پوهی بیلایلی کچی، په کلتور کې توپیرونه، فردی تجارب احساسات او امیال لری، نو ځکه باید دا هیله ونه لرو چې مونږ ټول باید حتماً کټ مټ وضعیت ولرو او یا یو ډبل په غوښتنو او هیلو سترگی پټي کړو، بلکی باید د حل د لارو په هوارولو فکر وکړو.

د شخړو د هواری ډیری بنی لاری د روحیاتو اوچتول، هڅونه، د شخصیت وده، مذاکرات، د پوهی ارتیا او د ارواپوهنی پوخوالی دی. په پرمختلو ټولنو کې او د اوچتی کچی کلتور لرونکو هیوادو کې، د خلکو د پوهی کچه اوچته، د کلتوری ارزښتونو پالنه ښه او ښوونه او روزنه د پام وړ ده، نو ځکه هلته ډیر لږ شخړی پېښیږي او که پېښی شي ډېر ژر په بشپړ ډول هواریږي او په تاوتریخوالي نه بدلېږي، بلکی مذاکرات او حل یې د عامه اعتلا لامل کېږي.

د شخړو د هواری او حل لپاره بیلایلی ټولنو او د ټولنو د تکامل، کلتوری او تاریخي ودې، معنوي بلوغ، انتیکي جوړښت او یو شمېر نورو ځانگړنو له مخي داسي بنسټونه شته چې د شخړو هواری کې یې رول ترسره کړی دی. زموږ افغانی ټولنه کې د تاریخ په اوږدو کې دغه بنسټ عنعنوی جرگی او مرکي، د مشرانو او سپین ربرو تجارب او سپارښت، د ټولني په حاشیوی افشارو لکه ښځو، معیوبینو، معلولینو، ډیرو بیوزلو باندې ترحم او ددوی په وړاندې زغم او دوی سره اصلاً مخالفت په سازش او عفو بدلول دي. زموږ په ټولنه کې دغه غوره اوصاف زموږ د تاریخي، فکری او کلتوری بلوغ او غوره ځانگړنو یوه ښه ده. له دغو مهمو او منلو ارزښتونو څخه یو یې هم جرگه او مرکه ده، چې په ډیر ښه ډول یې دا دروند او بشری نیک مسئولیت په غاړه لرلی او لایې هم لري.

په نوی عصر کې دغه مسئولیت تر یوې اندازی پوری مستقلو بنسټونو ته وړ په غاړه شوی دی. پرمختلو صنعتی ټولنو کې مدنی بنسټونو او د سولی راوستلو او داخلافاتو د حل رسمی سازمانونو دغه مسئولیت په غاړه اخیستی دی، چې د یو شمیر هغو نومونه او ادرسونه دادی: په افریقا کې (www.accord.org.za - info@accord.org.za)، دنړی سل سازمانونه سولی سازمان، دسولی نړیواله ټولنه (www.ifer.org - ifor.org@office)، اکسفام (oxfam.org.uk) د کانادا پگواش سازمان، بریتانایي اکشن اید (actionaid-mail@actionaid.org.uk) د برغوف د سولی مرکز (berghof.b.shttled.de@n.n)، په هند کې د نلسن ماندیلا دسولی راوستواو سولی ساتنی سازمان (Christian aid-) مرکزی دفتر یې د ډیلي د جامعه ی اسلامیه پوهنتون کې ده، کریستن اید (sarenet.es@gernikag)، د سولی اوژوند موسسه (pi@alginet.se1-nordnet.se/1pi)، په کیپټاون کې د شخړو د حل مرکز (alv@ded.de - CCR - mailbox@ccr.uct.ac.za)، د آلمان هیواددپر مختیا خدمات (alv@ded.de)، د سولی دڅیړنو مرکز (sarenet) شخړې ته ځواب (www.respond.org - RTC - enquiries@respond.org) او داسې نور سازمانونه. دغه مراکز نه یواځې د چگړو او شخړو پر مهال، بلکی

تل او دایماً فعال دي او د سوکاله، سوله ییز، پرته له شخړو او تاوتریخوالی ټولنی درلودلو په موخه کار او څیړنی کوی. له همدې امله د دوی په ټولنو کی هیڅ ډول تاوتریخوالی، کوچنی او غټی شخړی او جنگونه نشته. د دغو سازمانونو شتون او څیړنو لوی بشري خدمات ترسره کړي دي.

اوس چې افغانستان دغه ډول بنسټونو ته اړتیا پیدا کړی ده، په کار ده چې د سولې انستیتوت، یا هم د سولې ساتنی او سولې راوستو څیړنیز بنسټ جوړ کړي. په دغه ډول یوه څیړنیز مرکز کې به د افغانی ټولنی د سایکالوژي او جوړښت په تحلیل سره د باثباته او کلکې سوله ییزی ټولنی د جوړیدو او دوام لپاره علمی تحقیقات وشي، د شخړی پټ او بنکاره عوامل به وڅیړل شي، شخړو ته به دحللاری وموندل شي او د تاو- تریخوالی ستونزه به هواره شي. غوره به دا وي چې د سولې د شورا، د سولې دوزارت، د سولې د کمیسیون او نورو په عوض، یو د سولې راوستو او سولې ساتنی علمی انستیتوت ولرو، چې مسایل په علمی ډول وڅیړی او حل یې ومومي. دا ډول یوه موسسه باید مور لا ډیر پخوا درلودای. دنزی ډیر ارام او سوله ییز هیوادونه هم د (Peace keeping) او (Peace Making) مسایل په دقت سره تر نظر لاندې لري.

افغانستان تر ټولو بده پنځه څلویښت کلنه جگړه تیره کړه چې زیات شمیر ځانی، معنوي او مالی تاوانونه یې وزغمل، خو دغه جگړه کاملاً افغانانو ته بی گټې وه، دهغي گټه نورو ته ورسیده او لاملونه یې هم ډیر پیچلی، بهرنی، کورنی او زیات نور وو. څومره چې وخت تیریری، د دغو جگړو زیانونه او تیروتنې جوتیری او د تاریخ قضاوت یې محکوموي. تر ټولو بده یې لا دا چې دوو اصلی طرفینو هم په خپل منځ کې خپلمنځی شخړی او اختلافات لرل او لري یې، چې همدې فکتور له اصلی لوري سره د دوی د شخړو او جنگ پوچوالی هم ښوده. ثابته شوه چې دغه اوږده جگړه په هیڅ مرحله کې منطقی او یوه لوري ته هم گټونکی نه وه، اگر که یو ځل د ملگرو ملتونو د نیکو هلو- ځلو (Good Office -مساعدی جملیه) دفتر او د جینوا توافقاتو او د وخت د رژیم د ملی مصالحې پروگرام د سولې ډیر ښه فرصت برابر کړ، خو له بده مرغه نویو خپلمنځی شخړو دغه چانس له منځه یووړ. اوس دا دی افغانستان یو ځل بیا همدا سی یوه حل ته ورنږدې شوی دی، خو لکه د مخکې په شان دا ځل هم په خپله افغانانو پورې اړه لري چې څنگه سولې ته ورسیری او څنگه ځانونه د بهرنیو په اغراضو پوه کړي. په تیرو اوږدو (۴۵ کلنو) جنگونو کې جگړه او د جگړې دوام بی گټې ثابت شو. په اوسنی مرحله کې د سولې راوستو او د شخړی د هوارې د میکانیزم له مخې باید لومړی اوربند وشي. اوربند د سولې او روغې- جوړې لومړی شرط دی. وروسته چې فضا خبرو اترو ته جوړه شوه توافقات دی وشي، البته منځگړیتوب او مذاکرات مهم شرطونه دی. دواړه لوري باید د سولې لپاره صادقانه آمادگی وښيي.

د جگړې پای فقط او فقط سوله ده او بس!